

Sygn. akt VW 5743/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 października 2015 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Klaudia Milek

Protokolant: Przemysław Dominik

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach : 17.03, 14.07, 3.09, 28.09, 12.10.2015 roku sprawy, przeciwko A. S. s. Z. i W. z domu J. ur. (...) w E.

obwinionej o to że:

1. W dniu 13 stycznia 2014r. ok. godz. 07:45 w W. na skrzyżowaniu ul. (...) / (...) naruszyła zasady przewidziane w art. 23 ust 1 pkt 2 (...) w ten sposób, że kierując samochodem marki M. nr rej. (...) nie zachowała bezpiecznego odstępu od omijanego samochodu marki V. (...) nr rej. (...) w wyniku czego doprowadziła do zderzenia z nim powodując uszkodzenia, czym spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

tj. za wykroczenie z art. 86 § 1 KW w zw. z art. 23 ust 1 pkt 2 Ustawa z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym, (Dz. U. z 2012 r, poz. 1137, zm.: Dz. U. z 2011 r. Nr 30, poz. 151; Dz. U. z 2011 r. Nr 222, poz. 1321; Dz. U. z 2012 r, poz. 951).

2. W miejscu i czasie jak w punkcie pierwszym naruszyła zasady przewidziane w art. 44 ust 1 P. w ten sposób, że kierując samochodem marki M. o nr rej. (...) i uczestnicząc w wypadku drogowym, w którym brak jest osób rannych, oddaliła się z miejsca zdarzenia.

tj. za wykroczenie z art. 97 KW w zw. z art. 44 ust 1 Ustawa z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym, (Dz. U. z 2012 r., poz. 1137, zm.: Dz. U. z 2011 r. Nr 30, poz. 151; Dz. U. z 2011 r. Nr 222, poz. 1321; Dz. U. z 2012 r., poz. 951).

orzeka

I. Obwinioną A. S. uznaje za winną popełnienia zarzucanych jej czynów i za to na podstawie art. 86 par 1 kw. w zw z art. 9 par 2 kw. wymierza karę grzywny w wysokości 1000 (tysiąc) złotych.

II. Zwalnia obwinioną od opłaty , koszty postępowania przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt V W 5743/14

UZASADNIENIE

A. S. została obwiniona o to, że:

1) W dniu 13 stycznia 2014r. ok. godz. 07:45 w W. na skrzyżowaniu ul. (...) / (...) naruszyła zasady przewidziane w art. 23 ust 1 pkt 2 (...) w ten sposób, że kierując samochodem marki M. nr rej. (...) nie zachowała bezpiecznego odstępu od omijanego samochodu marki V. (...) nr rej. (...) w wyniku czego doprowadziła do zderzenia z nim powodując uszkodzenia, czym spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, tj. za wykroczenie z art. 86 § 1 KW w zw. z art. 23 ust 1 pkt 2 Ustawa z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym, (Dz. U. z 2012 r, poz. 1137, zm.: Dz. U. z 2011 r. Nr 30, poz. 151; Dz. U. z 2011 r. Nr 222, poz. 1321; Dz. U. z 2012 r, poz. 951).

2) W miejscu i czasie jak w punkcie pierwszym naruszyła zasady przewidziane w art. 44 ust 1 P. w ten sposób, że kierując samochodem marki M. o nr rej. (...) i uczestnicząc w wypadku drogowym, w którym brak jest osób rannych, oddaliła się z miejsca zdarzenia, tj. za wykroczenie z art. 97 KW w zw. z art. 44 ust 1 Ustawa z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym, (Dz. U. z 2012 r., poz. 1137, zm.: Dz. U. z 2011 r. Nr 30, poz. 151; Dz. U. z 2011 r. Nr 222, poz. 1321; Dz. U. z 2012 r., poz. 951).

Na podstawie zgromadzonego i ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 stycznia 2014 r. ok. godz. 07:45 A. S. kierowała samochodem marki M. nr rej. (...). Jechała ulicą (...) w W. w kierunku ul. (...). Tuż przed kierowanym przez nią pojazdem poruszał się pojazd marki V. (...) nr rej. (...) kierowany przez I. K. I. K. przed wjazdem na skrzyżowanie z ul. (...) zatrzymała kierowany pojazd w celu ustąpienia pierwszeństwa przejazdu samochodowi jadącemu z prawej strony (po jezdni ulicy (...)). A. S. kierująca samochodem marki M. nr rej. (...) postanowiła ominąć zatrzymany pojazd marki V. (...) nr rej. (...). Podczas wykonywania manewru omijania A. S. nie zachowała bezpiecznego odstępu od omijanego samochodu, w wyniku czego prawym narożnikiem zderzaka przedniego kierowanego samochodu uderzyła w lewy narożnik zderzaka tylnego samochodu marki V. (...) nr rej. (...), w wyniku czego doszło do uszkodzenia obu pojazdów. Po wystąpieniu kolizji drogowej A. S. nie zatrzymując kierowanego przez siebie pojazdu, odjechała z miejsca zdarzenia.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowych wyjaśnień obwinionej A. S. /e-protokół rozprawy z dnia 17 marca 2015 r. od godz. 00:03:10 do godz. 00:06:04/, zeznań świadka K. G. /e-protokół rozprawy z dnia 17 marca 2015 r. od godz. 00:06:31 do godz. 00:09:19/, zeznań świadka I. K. /k. 5-6, e-protokół rozprawy z dnia 14 lipca 2015 r. od godz. 00:00:59 do godz. 00:08:42/, opinii pisemnej oraz ustnej opinii uzupełniającej biegłego sądowego J. K. /k. 88-100, e-protokół rozprawy z dnia 3 września 2015 r. od godz. 00:00:47 do godz. 00:18:20/, a także protokołu przyjęcia ustnego zawiadomienia o wykroczeniu /k. 2/, protokołu oględzin /k. 9, 16/, zdjęć /k. 10/, wydruku z bazy (...) /k. 11-12/, notatek urzędowych /k. 13, 19, 22, 29/, pism dot. przyjęcia pojazdu do naprawy /k. 26-27/, częściowo specyfikacji naprawy pojazdu /k. 28/ oraz informacji o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego /k. 37/.

Obwiniona A. S. nie przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów. W złożonych wyjaśnieniach wyjaśniła, że w dniu zdarzenia jej samochód był niesprawny i w związku z tym na pewno nie jechała ona w/w samochodem. Podała ona bowiem, że jej pojazd w listopadzie trafił do mechanika z powodu niedziałającej automatycznej skrzyni biegów. Wyjaśniła ona nadto, że po tygodniu od odebrania pojazdu, jej samochód ponownie trafił do mechanika samochodowego i znajdował się w tym miejscu do połowy lutego. /e-protokół rozprawy z dnia 17 marca 2015 r. od godz. 00:03:10 do godz. 00:06:04 wyjaśnienia obwinionej A. S./

A. S. ma 29 lat. Jest panną. Nie posiada dzieci. Obecnie jest bezrobotna. Posiada mieszkanie. Nie była karana sądownie. Nie była również leczona psychiatrycznie ani odwykowo. /e-protokół rozprawy z dnia 17 marca 2015 r. od godz. 00:01:07 do godz. 00:02:02 wyjaśnienia obwinionej A. S./

Sąd zważył, co następuje:

Uwzględniając przeprowadzone i ujawnione w sprawie dowody, Sąd uznał, iż potwierdziły one ponad wszelką wątpliwość sprawstwo i winę A. S. w odniesieniu do przypisanych jej czynów.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionej w zakresie, w jakim nie przyznała się ona do popełnienia zarzucanych jej wykroczeń z art. 86 § 1 kw i z art. 97 kw.

Jednocześnie Sąd dał wiarę tej części wyjaśnień obwinionej, w której wskazywała ona na to, że jej samochód był poddany naprawie. Powyższa okoliczność znalazła potwierdzenie w pismach dot. przyjęcia pojazdu do naprawy /k. 26-27/.

Za niewiarygodną należało uznać tę część jej wyjaśnień, w której wskazywała ona, że w związku z uszkodzeniem skrzyni biegów w jej pojeździe jej samochód był niesprawny i w związku z tym na pewno nie jechała ona w/w samochodem. Wskazać należy, iż w górnej części „specyfikacji naprawy” (k. 28) zapisano przebieg samochodu M. – wynoszący 134 145 km, co oznacza, że po odbiorze samochodu M. z pierwszego warsztatu (A.), w ciągu tygodnia eksploatacji pojazd ten, będąc w stanie wymagającym naprawy przejechał ponad 2 tysiące km. Wskazany przebieg samochodu może świadczyć o tym, że samochód M. między kolejnymi pobytami w obu warsztatach był eksploatowany (co podnosił również w sporządzonej opinii biegły sądowy J. K.). Wskazać należy również (co podnosił także w sporządzonej opinii biegły sądowy J. K.), iż najczęstsze uszkodzenia automatycznych skrzyń biegów umożliwiają eksploatację samochodu z określonymi, narastającymi w czasie ograniczeniami. Dlatego też w ocenie Sądu obwiniona byłaby w stanie poruszać się samochodem marki M. nr rej. (...) nawet z uszkodzoną skrzynią biegów. Powyższa okoliczność z pewnością zmniejszyłaby komfort prowadzenia w/w samochodu, lecz nie uniemożliwiłaby prowadzenie tego samochodu. Wskazać również należy, iż w samochodzie V. ujawniono ślady odpowiadające barwą kolorowi powłoki lakierowej samochodu M..

W zakresie w jakim Sąd uznał wyjaśnienia obwinionej za niewiarygodne, Sąd ocenił, że stanowią one realizację linii obrony, ukierunkowanej na uniknięcie odpowiedzialności za popełnienie wykroczeń.

Analizując zeznania złożone przez pokrzywdzoną I. K. w kontekście pozostałego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, zwłaszcza opinii biegłego sądowego J. K., Sąd uznał, iż jej zeznania co do przebiegu przedmiotowego zdarzenia są zgodne z prawdą.

Z zeznań I. K. wynika, iż przed wystąpieniem kolizji zatrzymała kierowany przez siebie pojazd przed wjazdem na skrzyżowanie, aby przepuścić samochód jadący z prawej strony, który posiadał pierwszeństwo przejazdu. Podała ona, iż następnie znajdujący się tuż za nią samochód marki M. (...) koloru bordowego próbował ją ominąć i w trakcie wykonywania w/w manewru uderzył prawą stroną zderzaka w jej tylny zderzak. Z zeznań I. K. wynika, iż po wystąpieniu kolizji kierująca samochodem kobieta w wieku ok. 30 lat odjechała z miejsca zdarzenia skręcając w prawą stronę. W złożonych zeznaniach pokrzywdzona potwierdziła, iż zapamiętała pełną numerację tablicy rejestracyjnej w/w samochodu, bez przedostatniej cyfry, którą jej zdaniem mogła być litera „(...)”. /k. 5-6, e-protokół rozprawy z dnia 14 lipca 2015 r. od godz. 00:00:59 do godz. 00:08:42 zeznania świadka I. K./

Zeznania pokrzywdzonej I. K. co do przebiegu przedmiotowego zdarzenia należało uznać za logiczne i spójne, odpowiadają one zasadom doświadczenia życiowego i korespondują z notoryjnością spraw podobnych. Wskazać należy, iż obwiniona ma 29 lat (z zeznań I. K. wynika, iż kierująca samochodem marki M. była kobietą w wieku ok. 30 lat). Podnieść należy nadto, iż samochód obwinionej posiada właśnie takie numery rejestracyjne jak podała pokrzywdzona I. K. – przedostatnią cyfrą numeru rejestracyjnego pojazdu obwinionej jest faktycznie cyfra „(...)”, nadto obwiniona posiada samochód marki M. (...) kol. bordowego. Podnieść należy, iż w zeznaniach pokrzywdzonej I. K. pojawiła się nieścisłość co do określenia nazwy ulicy, na której doszło do zdarzenia. Wskazać należy, iż na rozprawie sądowej po odczytaniu zeznań złożonych w postępowaniu wyjaśniającym pokrzywdzona podała właściwą nazwę ulicy (...). Powyższa okoliczność jest spójna z opinią biegłego sądowego J. K..

Opis przebiegu zdarzenia podany przez pokrzywdzoną I. K. jest spójny z relacją przedstawioną przez świadka K. G. / e-protokół rozprawy z dnia 17 marca 2015 r. od godz. 00:06:31 do godz. 00:09:19/, który był naocznym świadkiem przedmiotowego zdarzenia. Świadek ten w złożonych zeznaniach potwierdził, iż widział wówczas jak kierująca samochodem marki V. zatrzymała się przed skretem, aby przepuścić samochody jadące z prawej strony. Z zeznań świadka wynika, iż wówczas kierująca M. nie zahamowała i delikatnie uderzyła w róg samochodu marki V.. Świadek K. G. w złożonych zeznaniach potwierdził, iż samochód marki M. posiadał kolor karoserii czerwony, wiśniowy, natomiast samochód marki V. posiadał kolor karoserii granatowy.

W ocenie Sądu zeznania świadka K. G. należało również uznać za logiczne i spójne, odpowiadają one zasadom doświadczenia życiowego i korespondują z notoryjnością spraw podobnych. Sąd nie znalazł powodów do tego, aby odmówić wiary w/w zeznaniom tego świadka. W ocenie Sądu podane przez K. G. i I. K. kolory karoserii samochodu

marki M. nie stanowią różnicy w ich zeznaniach, gdyż kolor bordowy jest w rzeczywistości kolorem ciemnoczerwonym, ciemnowiśniowym.

Zeznania świadka B. R. /k. 67/ - właścicielki warsztatu samochodowego przy ul. (...) w W., nie wniosły do niniejszej sprawy, albowiem świadek nie podała jednoznacznych informacji na temat okresu czasu, w którym pojazd obwinionej był naprawiany w jej warsztacie, wskazując, iż wszystkie naprawy w warsztacie wykonywał jej były mąż, z którym nie posiada ona kontaktu.

Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego do spraw ruchu drogowego, techniki samochodowej i rekonstrukcji wypadków J. K., który dokonał analizy przebiegu zdarzenia.

W ocenie Sądu opinie biegłego były jasne, spójne i nie zawierały sprzecznych wniosków. Sąd nie dopatrył się błędów logicznych w rozumowaniu biegłego. Wydając opinie biegły bazował na całym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym i swoje stanowisko w sposób wystarczający uargumentował. Dlatego Sąd przyjął wnioski opinii za podstawę ustaleń faktycznych.

W sporządzonej opinii biegły sądowy wskazał, iż przedmiotowe zdarzenie drogowe miało miejsce w poniedziałek 13 stycznia 2014 r. około godziny 7:45 w W., na skrzyżowaniu jednej z jezdni ulicy (...) z ulicą (...). Biegły ustalił, iż przed wystąpieniem stanu zagrożenia bezpieczeństwa ruchu oba pojazdy poruszały się jeden za drugim po jezdni łączącej ulicę (...) z ulicą (...), przy czym samochód marki V. znajdował się przed samochodem marki M.. Z opinii biegłego wynika również, iż kolizja między pojazdami wystąpiła po zatrzymaniu samochodu marki V. przed wjazdem na przedmiotowe skrzyżowanie jezdni ulicy (...) i ulicy (...), w celu ustąpienia przejazdu samochodowi jadącemu z prawej strony (po jezdni ulicy (...)).

Zdaniem biegłego do kolizji mogło dojść w warunkach wskazanych przez pokrzywdzoną. W ocenie biegłego analiza zgromadzonego materiału dowodowego nie prowadzi do wniosków, które wykluczałyby możliwość przebiegu przedmiotowego zdarzenia zgodnie z relacją kierującej samochodem V.. Biegły wskazał bowiem, iż samochód obwinionej został zidentyfikowany w oparciu o numer rejestracyjny zapisany przez kierującą samochodem V. – marka tego pojazdu jest zgodna ze stwierdzoną podczas zdarzenia przez świadka K. G.. Biegły podniósł przy tym, iż w samochodzie V. ujawniono ślady odpowiadające barwą kolorowi powłoki lakierowej samochodu M.. Biegły podniósł nadto, iż opis przebiegu zdarzenia podany przez kierującą samochodem V. jest zgodny z zeznaniami świadka – pieszego, który nie był uczestnikiem zdarzenia.

Oceniając zachowanie obu kierujących w czasie zdarzenia, biegły wskazał, iż w przypadku, gdyby przebieg zdarzenia był taki jak wynika z zeznań świadków, to zostało ono spowodowane niezachowaniem ostrożności przez obwinioną i przejawem tego było niedostosowanie prędkości samochodu M. do panujących warunków drogowych i nieutrzymywanie przez obwinioną właściwego odstępów od poprzedzającego samochodu V.. Zdaniem biegłego zachowanie obwinionej należy kwalifikować jako naruszenie wymagań art. 19 ust. 1 oraz art. 19 ust. 2 pkt 3 ustawy Prawo o Ruchu Drogowym. Biegły wskazał również, iż wyprodukowany w roku 2001 samochód M. posiadał układ (...). Zdaniem biegłego sprawny układ przeciwblokujący powoduje obniżenie skuteczności hamowania na śliskiej nawierzchni, jednak niejako w zamian umożliwia poruszanie się pojazdu po zadanych przez kierującego torze jazdy. W ocenie biegłego przebieg zdarzenia przedstawiony przez świadków odpowiada zachowaniu samochodu wyposażonemu w opisany powyżej układ przeciwblokujący (...) i warunkom drogowym panującym podczas zdarzenia (samochód nieposiadający układu (...) po utracie przyczepności podczas hamowania uderzyłby centralnie w poprzedzający go pojazd z powodu utraty możliwości zmiany kierunku jazdy). Zdaniem biegłego jeśli po zdarzeniu zachowanie obwinionej było takie jak wskazali świadkowie, to oddalenie się obwinionej z miejsca zdarzenia stanowiłoby naruszenie art. 44 ust. 1 ustawy Prawo o Ruchu Drogowym. Biegły ocenił nadto, iż występujący w sprawie materiał dowodowy nie wskazuje, by podczas analizowanego zdarzenia nieprawidłowymi były działania kierującej samochodem V..

Oceniając technikę i taktykę jazdy kierujących biegły wskazał, iż w przypadku, gdyby przebieg zdarzenia był taki jak wynika z zeznań świadków to wystąpiło ono najprawdopodobniej na skutek błędu techniki jazdy obwinionej.

Biegły w sporządzonej opinii podniósł, iż z akt sprawy wynika, że obwiniona sprowadziła samochód M. z zagranicy na jesieni 2013 roku. Zdaniem biegłego w związku z tym, a także z uwagi na konieczność wykonywania jego napraw, obwiniona nie miała doświadczenia w prowadzeniu tego pojazdu, w szczególności na śliskiej nawierzchni. Natomiast w przypadku, gdyby obwiniona miała jednak doświadczenie w kierowaniu samochodem wyposażonym w układ przeciwblokujący (...), to błąd będący przyczyną przedmiotowej kolizji należy kwalifikować jako błąd taktyki jazdy. Jednocześnie zdaniem biegłego występujący materiał dowodowy nie upoważnia do wypowiedzania się o taktyce i technice jazdy kierującej samochodem V.. / k. 88-100, e-protokół rozprawy z dnia 3 września 2015 r. od godz. 00:00:47 do godz. 00:18:20 opinia pisemna oraz ustna opinia uzupełniająca biegłego sądowego J. K./

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy z dokumentów Sąd zgodził się także z opinią biegłego J. K., który poddał krytycznej ocenie „Specyfikację naprawy” samochodu M. przez warsztat (...) (k. 28). W sporządzonej na potrzeby niniejszego postępowania opinii biegły ocenił, iż treść powyższego dokumentu sugeruje, że został on sporządzony albo po zakończeniu naprawy, albo w trakcie naprawy, gdy była ona już w znacznym stopniu zaawansowana. Sąd zgodził się z opinią biegłego, że jest mało prawdopodobne, aby po przyjęciu samochodu do naprawy ok. godz. 9:00 tego samego dnia wymontowano automatyczną skrzynię biegów, dokonano jej rozbiórki, przeprowadzono weryfikację części, ustalono ich numery referencyjne i ich koszt.

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty w postaci protokołu przyjęcia ustnego zawiadomienia o wykroczeniu /k. 2/, protokołu oględzin /k. 9, 16/, zdjęć /k. 10/, wydruku z bazy (...) /k. 11-12/, notatek urzędowych /k. 13, 19, 22, 29/, pism dot. przyjęcia pojazdu do naprawy /k. 26-27/ oraz informacji o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego /k. 37/, które zostały uznane za ujawnione na rozprawie. W ocenie Sądu powyższe dowody pozaosobowe ze względu na swój charakter i rzeczowy walor nie budziły wątpliwości Sądu co do ich wiarygodności oraz faktu, na którego okoliczność zostały sporządzone oraz ze względu na okoliczności, które same stwierdzały. Żadna ze stron nie kwestionowała przy tym ich zgodności ze stanem faktycznym, zaś Sąd nie znalazł powodów, które podważałyby ich wiarygodność. W związku z powyższym uczynił je podstawą dokonanych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych.

Obwinionej A. S. zarzucono popełnienie wykroczenia kwalifikowanego z art. 86 § 1 kw. Zachowanie sprawcy naruszającego wskazany przepis polega na niezachowaniu na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu należytej ostrożności, czego następstwem jest spowodowanie zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Zgodnie z przepisami Prawa o ruchu drogowym (art. 3) uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze są obowiązani zachować ostrożność albo gdy ustawa tego wymaga – szczególną ostrożność, unikać wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić spokój lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę. Przez działanie rozumie się również zaniechanie. Każdy uczestnik ruchu drogowego jest obowiązany do zachowania ostrożności, czyli do postępowania uważnego, przezornego, stosowania się do sytuacji istniejącej na drodze.

Przepisy Prawa Ruchu Drogowego dotyczące wykonywania manewru omijania zostały określone w art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Zgodnie z nimi, kierujący pojazdem jest obowiązany przy omijaniu zachować bezpieczny odstęp od omijanego pojazdu, uczestnika ruchu lub przeszkody, a w razie potrzeby zmniejszyć prędkość. Omijanie pojazdu sygnalizującego zamiar skręcenia w lewo może odbywać się tylko z jego prawej strony.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy wykazał, iż obwiniona manewr omijania samochodu marki V. (...) nr rej. (...) wykonała nieprawidłowo, nie zachowując przy jego wykonaniu bezpiecznego odstępu od omijanego samochodu, w wyniku czego doprowadziła do zderzenia z nim powodując uszkodzenia, czym spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał obwinioną za winną popełnienia zarzucanego jej czynu, wyczerpującego znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 23 ust. 1 pkt 2 Ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Jednocześnie w świetle zebranego materiału dowodowego należało stwierdzić winę i sprawstwo obwinionej odnośnie wykroczenia z art. 97 kw w związku z art. 44 ust. 1 Ustawy Prawo ruchu drogowym.

Zgodnie z treścią art. 97 kw karze grzywny do 3.000 złotych albo karze nagany podlega uczestnik ruchu lub inna osoba znajdująca się na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, a także właściciel lub posiadacz pojazdu, który wykracza przeciwko innym przepisom ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym lub przepisom wydany na jej podstawie. Ta ogólnie sformułowana norma prawna wymaga dopełnienia przez wskazanie konkretnego naruszenia przepisów określających porządek i bezpieczeństwo na drogach. W przypadku zarzutu postawionego obwinionej dopełnieniem tym jest art. 44 ust. 1 Ustawy Prawo ruchu drogowym, wedle brzmienia którego kierujący pojazdem w razie uczestniczenia w wypadku drogowym jest obowiązany:

- 1) zatrzymać pojazd, nie powodując przy tym zagrożenia bezpieczeństwa ruchu drogowego;
- 2) przedsięwziąć odpowiednie środki w celu zapewnienia bezpieczeństwa ruchu w miejscu wypadku;
- 3) niezwłocznie usunąć pojazd z miejsca wypadku, aby nie powodował zagrożenia lub tamowania ruchu, jeżeli nie ma zabitego lub rannego;
- 4) podać swoje dane personalne, dane personalne właściciela lub posiadacza pojazdu oraz dane dotyczące zakładu ubezpieczeń, z którym zawarta jest umowa obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, na żądanie osoby uczestniczącej w wypadku.

Obwiniona w dniu 13 stycznia 2014r. ok. godz. 07:45 w W. na skrzyżowaniu ul. (...) / (...) kierując samochodem marki M. o nr rej. (...) i uczestnicząc w wypadku drogowym, w którym brak jest osób rannych, oddaliła się z miejsca zdarzenia.

Przy wymiarze kary w zakresie zarzuconych obwinionej czynów Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 33 kw oraz ustawowymi granicami zagrożenia przewidzianymi przez ustawodawcę. Wskazać trzeba, iż zgodnie z przepisem art. 9 § 2 kw jeżeli jednocześnie orzeka się o ukaraniu za dwa lub więcej wykroczeń, wymierza się łącznie karę w granicach zagrożenia określonych w przepisie przewidującym najsurowszą karę. W przedmiotowej sprawie jest to przepis art. 86 § 1 kw.

Sąd ocenił stopień społecznej szkodliwości czynu z art. 86 § 1 kw jako wysoki. Obwiniona w czasie wykonywania manewru omijania samochodu marki V. (...) nr rej. (...) była zobowiązana zachować bezpieczny odstęp od omijanego pojazdu. Pomimo niniejszego obowiązku nie dostosowała swojego postępowania do zasad ruchu drogowego obowiązujących przy wykonywaniu przedmiotowego manewru, w wyniku czego doprowadziła do zderzenia z samochodem marki V. (...) nr rej. (...), powodując jego uszkodzenie, czym spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. W wyniku działania obwinionej doszło do naruszenia dobra prawnego jakim jest bezpieczeństwo w ruchu drogowym, które z uwagi na możliwość powstania ciężkich i nieodwracalnych skutków dla mienia i zdrowia podlega szczególnej ochronie.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu z pkt II wniosku o ukaranie Sąd uznał go również za znaczny. Obwiniona świadomie naruszyła przepisy Prawa o Ruchu Drogowym i uczestnicząc w wypadku drogowym, w którym nie było osób rannych, oddaliła się z miejsca zdarzenia.

Mając to na uwadze Sąd, na podstawie art. 86 § 1 kw przy zastosowaniu art. 9 § 2 kw za te dwa wykroczenia wymierzył obwinionej łącznie karę grzywny w wysokości 1000 zł, uznając tę karę za adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości przedmiotowych wykroczeń. W ocenie Sądu wymierzona kara będzie stanowiła dolegliwość dla obwinionej, powodującą konieczność poniesienia wysiłku dla uiszczenia grzywny, co w ocenie Sądu skłoni obwinioną do krytycznego zastanowienia się nad swoim postępowaniem. W ocenie Sądu orzeczona kara będzie oddziaływać wychowawczo na obwinioną, jak i pozwoli na osiągnięcie celów kary na płaszczyźnie społecznego jej oddziaływania.

Mając na uwadze fakt, że obwiniona jest bezrobotna, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w. oraz art. 17 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych, Sąd zwolnił obwinioną od ponoszenia kosztów sądowych, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

Z tych wszystkich względów orzeczono, jak w wyroku.